

Emlékezés régi jászberényi tanárookra XXII.

Ebben az írásomban egy negyven éve örök nyugalomba tért, tősgyökeres jászberényiről, Jászberény Díszpolgáráról, **Simon András magyar-francia szakos középiskolai tanárról** emlékezem meg, akit nagy tisztelettel, szeretettel emlegetnek ma is. Emlékező írásomhoz sok segítséget kaptam tanítványától, későbbi kollégájától, Gledura Lajosnétól, unokájától, Simon Edinától és unokahúgaitól, Göbölösné Oláh Ildikótól, Magasházi Klárától, Magasházi Anikótól, melyet e helyen köszönök.

Simon András (1909–1980) 1909. november 18-án született Jászberényben. Édesapja, Simon István Pál kisbirtokos, édesanyja, Kármán Terézia volt. Hatan voltak testvérek – Béla, Rozália, Mariska, Veronika, András, Marcella. Fiatalon torokgyíkban halt meg Mariska és Veronika. Négyszálláson volt a birtokuk, amit a kor öröklési szabályai szerint Béla, az idősebb fiú örökölt. A fiatalabb fiú, az ötödik gyerek, András pedig tanulhatott, de élete mindvégig Jászberényhez kötődött, még akkor is, amikor egyetemi tanulmányokat folytatott, és néhány évig a Dunántúlon tanított. „A lánytestvérek kézimunka tehetsége ma is a Barátok Temploma ékessége”. A család a városban a Szent Ferenc utca 9. szám alatti nagy házban lakott, amit az 1950-es években elvettek tőlük.

Tanulmányai

Simon András az elemi és a középiskolát Jászberényben végezte. Az 1920/21-es tanévben iratkozott be a József Nádor Gimnáziumba, ahol a nyolc tanév alatt jeles, jó tanulmányi eredményeket ért el. Tanulmányi előmeneteléért II. osztálytól kezdve minden évben jutalomkönyvet vagy pénzjutalmat kapott. VIII. osztályban ő kapta az ifjú Fridvalszky Ferenc Jutalomalapítvány díját és legjobb viseletű, jó előmenetelű tanulóként a Koller Imre alapította jutalomalapítvány díját.

A gimnáziumi évek alatt eredményesen vett részt az iskola diákköreinek munkájában. VI. osztálytól a *Mária kongregáció* tisztii karának tanácsosa volt, VII. osztályban a titkára, VIII. osztályban pedig már a prefektusa. Az *önképzőkör* tagjaként vállalta a pályázatokra érkezett dolgozatok bírálatát, s alapos bírálatiért nyolcadik osztályban dicséretet kapott. VII. osztályos korában a kör aljegyzője volt, egy évvel később titkára. 1927-ben az ünnepi műsorban az ő előadásában hallgatták meg október 6-a történetét.

Az *aerokörnek* is aktív tagja volt. Hetedik osztályos korában az elsőfokú függvény ábrázolásának két gyakorlati alkalmazását ismertette. Utolsó évesként szabadelőadást tartott *A repülőgépen megtett sarki utazásokról, Byrd kapitány és Amundsen útjairól*. Sokoldalú tehetség volt, még a legjobb műrajzoló címet is elnyerte.

1928-ban tett érettségi vizsgát jó eredménnyel. Ezután Budapesten, a Magyar Királyi Tudományegyetem Bölcsészeti Karán folytatta tanulmányait. Közben lehetősége nyílt Párizsban a Sorbonne

Simon András a fiatal tanár

Egyetemen is tanulni. „Ehhez a tandíjat a négyszállási tanyáról a városba felhajtott és eladott két ökör árából fedezte a család. Micsoda felvilágosult gondolat, hogy ez a Simon dédmama minden további gyarapodás helyett, minden erőt összeszedve e fiát Párizsba küldte tanulni” – Magasházi Klára.

Magyar-francia szakos középiskolai tanári diplomát szerzett. A 1932/33-as tanévben a Budapesti Királyi Tanárképző Intézet Gyakorló Főgimnáziumában dolgozott, de 1933. január 31-én kilépett. Az egyetemi évek alatt – olvasható az *Új Nemzedék* című újság 1931. év 62. számában – a Magyar Egyetemi és Főiskolai Hallgatók Országos Szövetségének alelnöke volt.

A tanári pálya első öt éve

1936. december 1-től Pápán a Szent Benedek-rendi katolikus gimnázium okleveles kisegítő, óraadó tanára volt. A tanórák mellett francia társalgást is veze-

tett a diákoknak. Itt azonban igen rövid ideig tanított, áthelyezték Kőszegre. Az év végi értesítőben a következő szavakkal méltatták: „Simon András csak egy évig volt intézetükben, de ez az egy év is elegendő volt ahhoz, hogy mind tanártársai, mind pedig növendékei megszeressék őt.”

1938. január elsejétől Kőszegen a Szent Benedek rendi katolikus gimnázium helyettes tanára lett, 1939-ben kapott rendes tanári címet. Ebben az intézetben is teljes odaadással sokféle területen vállalt feladatot. A tantárgyi órák mellett az ifjúsági könyvtár vezetője volt, francia társalgási gyakorlatokat vezetett. Az iskola Czuczor Gergely önképzőkörének vezetőtanári feladatait is ellátta.

Az *ifjúság és a gyakorlati pályák* című előadásával hívta fel a szülők figyelmét a téma fontosságára az 1939. március 8-i szülői értekezleten.

1940. március 4-én *Horthy Miklós kormányzó 20 éves országglását* ünnepi beszédben méltatta.

A gimnázium régiséggyűjteményének vezetőjével együtt gyarapította.

Kísérő tanár volt osztálykirándulásokon. 1938/39-ben Ják, Szombathely volt az úti cél. Ebben a tanévben egy másik kiránduláson Sárvár nevezetességeivel ismerkedtek meg. Később hosszabb májusi kiránduláson pedig Győr, Komárom állomások után Nagymarosig hajóztak. Az 1939/40-es tanévben Kaposvár-Esztergom néprajzi tanulmányi kiránduláson, 1940/41-es tanévben Tapolca, Tihany, Balatonfüred néprajzi és honismereti tanulmányi útvonalon ismerkedtek az országgal. Tagja volt a Katolikus Bencés Diákok Egyesülete Kőszeg Osztályának.

A községi gimnáziumtól négy év után köszönt el. Ugyanis 1941. szeptember 7-től Jászberénybe, az állami gimnáziumhoz kapott kinevezést.

A jászberényi gimnáziumban

1941. szeptember 7-től tehát a József nádor Gimnázium tanára lett, visszatért volt iskolájába. Itt is helyettes tanárként kezdett tanítani, de december 30-án rendes tanári címet kapott. Az évek során a magyar és a francia nyelv mellett történelmet és németet is tanított. Már az első évben a VII. osztály osztályfőnöke lett. Később is ellátta az osztályfőnöki feladatokat, több osztályát vitte érettségi vizsgára. 1957/58-as tanévtől igazgatóhelyettesként végezte az intézeti munkáját.

Az iskola falain kívül, a városban évente tett kirándulásokkal, sétákkal is bőví-

tette diákjai ismereteit. Az őszi táj szépségeiben gyönyörködtek a jászberényi Margit-szigeten, a magasabb évfolyamosokat minden évben a helybeli történelmi értékek tanulmányozására vitte a Jász Múzeumba.

Szokás volt, hogy a szülői értekezleteken gyakorló szaktanárok előadásban mondták el véleményüket, javaslataikat a gyermekek nevelésével kapcsolatban. Simon András tanár úr már 1941 október 12-én a szülői értekezleten előadást tartott *A tanuló a szülői házban és az osztályban, mint tömegben* címmel.

A nevelési értekezleteken is gyakran beszélt fontos témákról. 1942/43-as tanév második nevelési értekezletén „*a magyar helyesírás és nyelvhelyesség tanításának kérdéseit ismertette és fejtegette a gyakorlati megoldás lehetőségeit. Az előadáshoz fűződő megbeszélések eredményeit nevelő és oktató munkánkban gyümölcsöztettük*” – írták az évi értesítőben.

1943 nyarán részt vett a Debreceni Nyári Egyetem rendezésében tartott francia nyelvi továbbképző tanfolyamon, melyről beszámolt a tanári értekezleten.

1946-ban *Új nevelés, új ember* című előadását hallgatták meg kollégái.

A gimnáziumi munkán túl

A gimnáziumi munka mellett számtalan feladatot vállalt és maximális odaadással látott el. Több éven keresztül a polgári fiúiskolában óradóként vett részt az oktató-nevelő munkában. A világháború utáni években a II-III. kerületi állami általános iskolában és a Tanítóképzőben (még középfokú intézmény volt) is tanított.

Gledura Lajosné Bóna Éva tanítónő erről a következőket írta: „*Az 1948/49-es tanévben a Tanítóképzőben második voltam. Francia nyelvet tanultunk, első osztályban Varga Imre tanár úr tanított. Az ő távozásával Simon András gimnáziumi tanár vette át a tanításunkat. (...) óraadóként járt ki a nem túl közeli Tanítóképzőbe. Új tanárunknak más volt a stílusa, de őt is hamarosan megkedveltem, sőt rajongva tiszteltem.*

A tanár úr gyakran élénkítette a magyarázatait közmondásokkal (proverbes). A sokszor hallott közmondásaiban belénk plántálta a gallicizmusokat is. Szinte minden óráján gazdagította nyelvtudásunkat világirodalmi kiegészítésekkel, amit csak töle hallottuk.

Emlékezetem örzi, ha Balzac neve szóba került, azt is megtudtuk tőle, hogy Balzac a regényciklusát Dante Divina Comédiájának mintájára elnevezte Comédia Humain-nek. Victor Hugo: A nyomorultak regényének címe nekem Les Miserables néven rögzült.

A nyelvet nagy lelkesedéssel tanultam. Éreztem, hogy többet elbírnék, gyorsabb haladásra is képes lennék. (...) tehetségfejlesztő órákat nem tarthatott, csak felzárkóztató órákat. (...) A tanár úr kiöltötte, hogy járjak be a harmadikosok felzárkóztató órájára. A tananyag magasabb szintű és így meg lesz oldva a tudásvágyam.” Bóna Éva nem szólalhatott volna meg, de önkéntelenül mondta a szöveget. Ez lett a veszte, kitiltották az illegális óráról – nem a tanár úr.

Az Iskolánkívüli Helyi Népművelési Bizottság gondnokának feladatát 1944-ig látta el. Működése minden évében jelentést tett a bizottság vagyoni és pénzügyi állapotáról.

korú parasztfiú számára három hónapos bentlakásos (népfőiskolai!) tanfolyamot szerveztek és fejeztek be. (...) «Tanárok, diákok lovas kocsikon járták a város tanyavilágát a vándorkönyvtár anyagával, hogy egy-egy tanyaközpontban színes előadásokkal, irodalmi művek megjelenítésével s más, változatos módon érdeklődést keltsenek [...] az olvasás iránt.» [...] a jól végzett és eredményes munkára tekintettel javasolta a Szolnok megyei Szabadművelődési Felügyelőség a minisztériumnak, hogy a Jász-Nagykun-Szolnok vármegye szabadművelődési ügyvezetői részére rendezendő egyhetes továbbképzési tanfolyam megszervezését és lebonyolítását bízza a jászberényi tanítóképző tanári karára.

Érettségi tabló 1945-1946-ból

Népművelő előadásokat tartott, 1941-ben például *Szécsényi és a köri élet* címmel. Tagja volt az Országos Középfokú Tanáregyesületnek.

1943 őszén rövid ideig katonai szolgálatot is teljesített. Tartalékos hadapródként az Erdélyi Emlékérem tulajdonosa volt.

Az Emericana Jasonia Corporációjának krónikása volt. A Társadalmi Egyesületek Nemzeti Együttműködésének (TENE) titkára, a TENE vármegyei intézőbizottságának tagja, a Lehel Torna Kör főtitkára, majd alelnöke volt.

Írásai jelentek meg a Jász Hírlapban. Az 1941-ben indult Ugar című jászszági népi, társadalmi, tudományos, irodalmi, gazdasági, kritikai folyóirat munkatársa lett.

Az 1940-es években népfőiskolákat hoztak létre az országban, a Jászországban kettőt is. Célja volt az öntudatos, műveltség gazdai fűzés nevelése.

„1946 telén a két középiskola tanárainak támogatásával – főleg Simon András gimnáziumi igazgatóhelyettes közreműködésével – 22 városi és járási 20-26 éves

A tanfolyam 1947 augusztusában zajlott le. Sikerére jellemző, hogy országos lapok, szakfolyóiratok s két alkalommal a rádió is foglalkozott vele” – írják a jászberényi Tanítóképző Főiskola 80 éves évfordulójának évkönyvében.

A Művelődési Közlönyben 1958. június 15-i számában hírül adták, hogy a művelődésügyi miniszter a pedagógus nap alkalmából Simon András általános gimnáziumi igazgatóhelyettesnek az Oktatásügy Kiváló dolgozója kitüntetését adott át.

A tanítóképzős évek

Húsz tanév után munkahelyet váltott. 1961. július 15-től a Tanítóképző tanára lett. A nyelvi és irodalmi szakcsoport vezetője, az intézeti tanács tagja volt. Tanított anyanyelvi ismeretet, anyanyelvi módszertant, kortárs világirodalmat, francia nyelvet.

Gledura Lajosné 1959-ben a Tanítóképzőben kezdett tanítani, s kollégái lettek volt tanárai, így Simon András is, (folytatás a 8. oldalon)

(folytatás a 7. oldalról)

akivel sok közös munkája és rendezvénye volt: „A sors jutalmaként élhettük át a velük való munkálkodást. Gyakorlóiskolai tanítóként tanítottam Simon András (...) unokáját. Legkisebb gyermekünket kisiskolásként kedvtelésből tanította franciára Simon tanár úr a saját unokájával együtt.”

Az intézeti szakszervezeti bizottság titkáraként évente lelkes igyekezettel szervezett a tantestületnek kirándulásokat, egyéb programokat. Emlékezetes például az ágasvári kirándulás. A Hazafias Népfőnt Városi bizottságának tagjaként képviselte az intézetet, s a TIT-nek is tagja volt.

A Tanítók Nyári Akadémiáján több alkalommal tartott módszertani előadásokat, 1968-ban A tanulói aktivitást serkentő tényezők a nyelvtan-helyesírás tanításában, 1969-ban A differenciális képzési eljárások kiválasztásának tantárgypedagógiai problémái címmel. 1968-ban Jubileumi Évkönyvet adott ki az intézet, melynek egyik szerkesztője volt.

1972-ben a tanszékvezető intézeti tanár nyugalmába vonult, de a francia nyelvet oktató munkája folytatódott. 1974 és 1979 között az Erőszakú Szakközépiskolában algériai diákok szereztek magyar nyelven villamosgép- és berendezési technikai végzettséget. A magyar nyelv elsajátítását több magyar-francia szakos tanár segítette. „(...) részese volt a jelentős tevékenységnek Simon András – akkor már nyugalmazott – tanítóképzős oktató is.”

(Jászkürt 2014. január 16.)

A privát élet

A fiatal tanár Kőszegről hazajárt „a családhoz, s persze nagy lelkesen Szentirmay Magdolna menyasszonyához. Nagy távolság volt ez a vonattal, s mikor egyszer már sehol sem volt hely, hazajött a peronlépcsőn kapaszkodva. A fess fiatalember fél arcán a huzat maradandó nyomokat hagyott, meg is maradt arcélén végig valami aszimetria” – emlékezett Magasházi Klára.

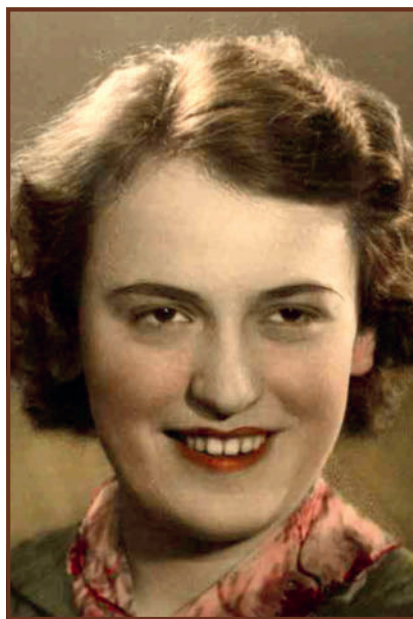
1941 családalapításának is éve volt. Feleségül vette az 1918-ban Jászberényben született kilenc évvel fiatalabb menyasszonyát. Esküvőjükéről a Jász Hírlap 1941. augusztus 23-án írta: „Simon András gimnáziumi tanár augusztus hó 16-án este 7 órakor tartotta esküvőjét a jászberényi főtemplomban Szentirmay Magda gazdasági szaktanítónővel. Násznagyok voltak: Tóth János dunaföldvári bankigazgató és Simon József városi tisztviselő.”

Fiuk 1942-ben született meg. Ő volt Prof. Dr. Simon László, az országosan ismert és tisztelt, nagy tudású gastroen-

terológus orvos, 2000-től Jászberény Pro Urbe díjasa. 2014-ben hunyt el Budapesten.

Egy unokája van, Edina, akinek visszaemlékezéséből kirajzolódik a nagypapa iránti szeretete, a hozzá való erős kötődése, és egyben a tanár úr kedves, emberi személyisége: „Jászberényben a Kossuth Lajos utca 1. szám alatt laktak haláláig, Simon Rozália. Nekem csodálatos gyerekkorom volt ebben a házban. Szüleim sokat dolgoztak, én az iskola után idejöttem haza, és nagyszüleim foglalkoztak velem, azt hiszem ezt nevezik igazi gyerekkornak.

Nagypapa ekkor már nyugdíjas volt és franciára tanított minket, Váleni Györgyit és Bélát, Szikszai Zolit, Andrásit Andit, Gledura Katit, Varga Ferit és engem. Sokat olvasott nekem, és máig emlékszem, hogy Fecske cigarettát szívott. Sokat ült imponáló íróasztala mögött, én előtte ültem a kis asztalnál és próbáltam elsuntyogni a tanulást, de szigorú, bölcs, igazi pedagógus volt. (...) Nyugdíjas éve alatt sokan jártak hozzá francia órára. Csodaszépen beszélt a nyelvet és ismerte az ország (Franciaország) irodalmát, történelmét.”

A fiatal Simon Andrásné

Amikor már lehetett „A francia nyelvtanításhoz hatalmas örömmel tért vissza, mikor már ideje is volt, s ott volt a nagy ajándék, a kis unoka, Edina. Tanította a szomszédgyerekeket vele együtt, meg ott ült a füles maci is. Egyszer említette nevetve, hogy legyen még nagyobb ösztönzés a kitartó tanuláshoz a kicsiknek” – mesélte Magasházi Klára.

Váleni Béla, a valamikori kisdíák így emlékezett erre az időre: „Bandi bácsi-től féltem kissé gyerekként, mert mindig ilyen szikár férfiúnak képzeltem Karl May

Winetou regény sorozatából Old Death figuráját. Talán egy évig jártunk hozzá, matiné jelleggel, én még elég komolytalan fiatalember voltam, de annyi megragadt, amire később tudtam építeni és ma kommunikálok franciául. Egyébként latin nyelvűként az olasz tanulásban és a spanyolban is nagy segítség, könnyebbség.”

Tanár úr felesége 1942-ben lett helyettes tanár, 1946-tól a Tanítóképzőben tanított. „Simon tanár úr felesége, Magdi néni szintén maradandó, élményszerű órákat, többlettörődést nyújtott, mint ahogyan a férje” – emlékezett Gledura Lajosné. A kor asszonyaihoz hasonlóan Simon Andrásné is részt vett a város jótékonyági tevékenységében. Aktív részese volt a Vöröskereszt által a háborús hősök, katonák részére indított adománygyűjtésnek.

Simon András és Szentirmay Magda esküvői képe 1941-ből

Tanár úr tartotta a kapcsolatot a nagy család tagjaival. 1970-ben egy általa írt fekete-fehér karácsonyi üdvözlőlapp került elő Klára unokahúga emlékei közül, aki azt írja: „oly gyönyörű kézírás, oly kedves az emlékezetben, ez a nagybácsi, Bandi Bácsi.”

Életének utolsó időszakában nagyon beteg volt, Pesten műtötték, de a kór legyőzte. „Jászberényben nagyon kicsi voltam még és nem értettem a világot. (...) nem fogtam fel milyen beteg, hogy emészti testét a kór (...) a kórházi látogatás nagyon megmaradt bennem, sosem láttam őt még gyengének és elesettnek, utána rövidesen itt is hagyott minket – emlékezett unokája.

1980-ban hagyta el a földi létet, felesége négy évvel élte túl. A Szent Imre Herceg úti (más néven Szolnoki) temetőben, a Simon-Szentirmay család sírboltja őrzi örök álmukat.

Zárszóként

Példaértékű, finom, sosem hivalkodó intellektualitású ember, tanár volt. Nagy tanár, aki olyan általános élet- és munkaszemléletet adott diákjainak, amivel képesek voltak egészen különböző területeken is megállni a helyüket, olyanokon is, amikről konkrétan semmit sem tanultak az iskolában.

„Több fiatal tanárgeneráció tanulta meg tőle a pontos, lelkiismeretes oktató-nevelő munkát és a pedáns iskolai adminisztrációt. Őt nem lehetett nem tisztelni, mert mind a tartalmi, mind a formai követelményekben példaként állt a tantestület előtt.

Fiatal tanárként hozzá jártak órákra a tanári munkát tanulni – függetlenül a szaktárgyuktól, pedig a szerteágazó igazgatóhelyettesi munka el is vonhatta volna őt a szaktanári munkától, de arra mindig pedáns és lelkiismeretes volt, hogy nevelői, szaktanári munkáját is példamutatóan végezze” – hangzott el többek között a laudációban, a 2000. augusztus 20-i városi ünnepségen, ahol átadták a kitüntető címeket, elismerő díjakat. Ekkor kapta meg Simon András tanár úr is a Jászberény Díszpolgára címet, sajnos már csak posztumusz.

Írásommal szerettem volna Simon tanár úr halálának 40. évfordulóján életét, munkásságát felidézni, legalább gondolatban gyertyát gyújtani, hiszen már a történelmünk része és kell, hogy tovább éljen az emlékezetben.

Dieu est avec lui, monsieur le Maitre, reposez en paix!

(Isten vele Tanár úr, nyugodjék békében!)

Források:

József nádor Gimnázium évkönyvei 1920–1947 között

Jászberényi Tanítóképző évkönyvei 1965–1968, 1968–1971, 1972–1979

Szent Benedek-rendi katolikus gimnázium, Kőszeg évkönyvei 1937–1941 között
Szent Benedek-rendi katolikus gimnázium évkönyve Pápa 1936/37

Gledura Lajosné: Diákéveink a Tanítóképzőben In: Jászsági Évkönyv 2015

Jáskürt: Új díszpolgáraink IV., 2000. szeptember 23.

Jáskürt: A magyar mint idegen nyelv 2014. január 16.

Csörgő Terézia ny. biológia-kémia szakos tanár

Tiszteletadás régi tanítóknak

A községünkben tevékenyen munkálkodó Hidaiai Baráti Köre Egyesület a település múltját is kutatva, ápolva elhatározta, hogy a temetőben nyugvó régi tanítók elhanyagolt sírját felújítja. János-

A Hidaiai Baráti Körének tagjai közül Molnár Istvánné felvetette, hogy a temetőben fellelhető, de igen elhanyagolt állapotban lévő Poczik tanítók síremlékét illő volna felújítani, elismerni ennek a

Poczik sírok a felújítás előtt

Fotó: Drávuczné Répás Ilona

hidán az 1800-as évek elején jelenik meg az anyakönyvben a Poczik családnév. A családfő Poczik János volt, az ő gyermekei közül Ferenc, aki kántor-tanítóként oktatta a jánoshidai gyermekeket a Premontrei rend által fenntartott iskolában. 1846-ban kezdte tanítói pályafutását, hiszen a jánoshidai közgyűlési jegyzőkönyv tanúsítása szerint a millennium évében, 1896-ban a képviselők köszöntötték Poczik Ferencet az 50 éves kántor-tanítói jubileuma alkalmából.

Fia, ifj. Poczik Ferenc szintén tanító lett, és itt dolgozott Jánoshidán az oktatás területén. Ezen kívül, hogy tanítók voltak, részt vettek a falu közéletében is. Bizonyítják ezt a korabeli közgyűlési jegyzőkönyvek, valamint a „tornyos iskola” bontásakor talált időkapzsula, és a benne lévő irat. Ebben az iratban mindkét Poczik Ferenc, apa és fia mint tanítók, aláírták azt a nyilatkozatot, hogy Jánoshidán új iskola épüljön.

Ez az új iskola lett az általunk Tornyos iskolaként ismert intézmény. Ebben az iskolában már akár három Poczik is taníthatott, hiszen az ifjabb Poczik Ferenc fia László is tanító végzettséget szerzett, és tanított Jánoshidán. Így létrejött Jánoshidán egy tanító dinasztia, hiszen három generáció is oktatta a jánoshidai gyerekeket a Poczik családból 1846-tól 1931-ig, László haláláig. Poczik László halálával ez a tanító, iskolaépítő család kihalt Jánoshidáról.

tanító dinasztíának majd évszázados tanítói munkásságát. A felvetést tett követve, az elszármazott és helyi lokálpatrióták körében gyűjtést szerveztek a síremlékek felújításának költségére.

Poczik sírok a felújítás után

Fotó: Drávuczné Répás Ilona

A felújítás költségére az adomány ösz-szegyült, és a vállalkozó a munkát elvégezte. A jánoshidai lokálpatrióták ezáltal is lerótták tiszteletüket a majd évszázados tanítói munkát végző Poczik tanítók felé.

Zámbori János helytörténeti kutató, emeritus jáskapitány